

JAUSMŲ KLASIKA

Judith McNaught

Tas, kuris
mane saugo

Judith McNaught

Tas, kuris
mane saugo

Romanas

Vilnius
2017

Skiriu Spenceriui Shelley'ui

Mielasis Spencai,

laikydamasi tradicijos norėčiau tau ką nors patarti, kaip patariau tavo broliui, kuriam dedikavau ankstesnę savo knygą. Deja, nežinau ką. Tavo žavesys ir juokas gniaužia kvapą – geriau jau palauksiu, kol užaugsi, tada pati galėsiu prašyti tavo patarimų. Nesuprantu, kaip tau pavyksta priversti žmones šypsotis, vos tik į tave pažvelgus? Žinau, iš ko paveldėjai akis, bet kas tau padovanojo tokį gyvenimo džiaugsmą? Iš kur tavyje tiek *šarmo*?

Tiek daug noriu tavęs paklausti, bet tau dar tik dveji, todėl atsakymų teks palaukti. Esu tikra tik dėl vieno: savo gyvenimo vagą tu išsiarsi pats. Jeigu tavo gyvenimo kelionė tėvams suteiks nemigos naktų, gali neabejoti, kad aš pasistengsiu viską užglaistyti. O kol kas teduosiu tau vieną močiutės patarimą: neleisk mums tavęs pakeisti.

Padėka

Mano romanuose vyrai būna išskirtiniai, tvirto charakterio, sąmojingi, užjaučiantys ir stiprūs. Pažįstu tokių vyrų ir gyvenime. Vienas jų buvo mano draugas Gayle'as Schroderis. Kitas – mano vyras Michaelas McNaughtas. Visi, kurie mylėjome šiuos du ypatingus vyrus, neapsakomai jų ilgimės. Kai buvo gyvi, mes jais žavėjomės ir juos branginome; dabar mūsų gyvenimus ir kelią teskaidrina atsiminimai. Kaip mums pasisekė, kad juos pažinojome!

Rašymas man – ilgas, vienišas darbas. Įveikti jį padeda tik artimųjų ir gerų draugų parama bei supratingumas. Ačiū jums, Clay'au, Whit ir Rose, kad suprantate ir nesiskundžiate, jog retai paskambinu ar aplankau. Už tai jus be galo myliu! Dėkoju Carole LaRocco, Judy Schroder ir Cathy Richardson už tvirtą draugystę.

Kurdama romanus neapsiečiau be daugybės specialistų pagalbos ir patarimų, o pastaruoju atveju – be vieno daug išmanančio, gausybę pažįstamų ir auksinę kantrybę turinčio žmogaus, Steve'o Sloato. Steve'ai, tu tikras princas! Neišmanau, kaip tau atsidėkoti.

1

– Ar girdite mane, panele Kendal? Esu daktaras Metkalfas, jus atvežė į Gerojo samariečio ligoninę Mauntinsaide*. Tuo į iškelsime jus iš greitosios pagalbos automobilio ir nuvešime į ligoninės priimamąjį.

Lėją Kendal purtė nevaldomas drebulys; į sąmoningųjų pasaulį ją šaukė įsakmus vyro balsas, tačiau ji nepajėgė atsimerkti.

– Ar girdite mane, panele Kendal?

Sukaupusi jėgų likučius Lėja atplėšė akis. Gydytojas, kurio balsą girdėjo, palinkęs apžiūrino jos galvą, šalia slaugytoja laikė skaidrų maišelį su fiziologiniu tirpalu.

– Dabar iškelsime jus iš greitosios pagalbos automobilio, – pakartojo medikas ir nedideliu šviestuvėliu pašvietė į vienos, paskui – į kitos akies vyzdį.

– Turiu... pranešti... vyrui, kad aš čia, – vos girdimai sušnabždėjo Lėja.

Gydytojas linktelėjo ir ramindamas spustelėjo ranką.

– Policija viskuo pasirūpins. Verčiau galvokite apie tai, kad Gerojo samariečio ligoninėje turite daug ištikimų gerbėjų, įskaitant mane, ir esate puikiose rankose.

Kai Lėja ant neštuvų kėlė iš greitosios pagalbos automobilio, jai liejosi vaizdai ir garsai. Auštant, pilko dangaus fone, lyg paklaikę

* Vietovė Naujajame Džersyje, JAV (čia ir toliau – vert. pastabos).

blykčiojo raudoni ir mėlyni greitosios pagalbos švyturėliai. Lėja matė tik visur zujančius uniformuotus žmones: Niujorko policininkus, paramedikus, gydytojus, slauges. Tada prasivėrė durys, subolavo koridoriaus sienos ir ją apspito dar daugiau žmonių, jie be perstojo uždavinėjo klausimus.

Lėja mėgino susikaupti, tačiau balsai liejosi į nesuvokiama maišalynę, galiausiai žmonių bruožai ėmė skysti, veidai ir visas kambarys paskendo tamsiame ūke.

Kai Lėja vėl atsibudo, tvyrojo tamsa, tik už lango ramiai krito sniegas. Apsunkusi nuo vaistų, kurie varvėjo į veną iš pakabintos virš galvos lašelinės, Lėja apsidairė po palatą, perpildytą gėlėmis.

Ant kėdės prie lovųgalio, šalia milžiniško vazono su baltomis orchidėjomis ir didžiule vaza ryškiai geltonų rožių, sėdėjo žilagalvė slaugytoja ir skaitė dienraštį „New York Post“, ant kurio viršelio puikavosi Lėjos nuotrauka.

Kiek leido kaklo įtvartas, ji pasuko galvą, mėgindama pažiūrėti, kur Loganas, tačiau palatoje buvo tik slaugytoja. Tada pabandė pajudinti kojas ir kojų pirštus – supratus, kad nieko netrūksta ir viskas savo vietoje, palengvėjo. Lėjos rankos buvo sutvarstytos, galvą kažkas stipriai veržė, tačiau kol nejudėjo, jautėsi pakenčiamai: tik nežymiai maudė kūną, aštresnis skausmas skrodė šonkaulius, o gerklė buvo išdžiūvusi, lyg godžiai prisikirtus pjuvenų.

Ji gyva ir tai jau savaime stebuklas! Įsitikinus, kad visos kūno dalys tebėra ir beveik nenukentėjo, Lėją apėmė neapsakomas dėkingumas ir kone euforiškas džiaugsmas. Tada ji pajuto, kad sopa perdžiūvusią gerklę, sunkiai nurijo seiles ir kimiai sušnabždėjo:

– Ar galėčiau atsigerti?

Slaugytoja pakėlė akis, veidą nušvietė raminama profesionalės šypsena.

– Atsibudote! – moteriškė staigiai užvertė laikraštį, perlenkė jį pusiau ir viršeliu žemyn padėjo ant kėdės.

Lėja stebėjo, kaip ji prieina, nuo padėklo šalia lovos paima rožinį plastikinį ąsotį ir įpila vandens. Kortelėje ant uniformos buvo parašyta: „Ana Maki, privačiai dirbanti licencijuota slaugytoja“.

– Jums prireiks šiaudelio. Tuoj atnešiu.

– Prašau nesivarginti. Siaubingai ištroškau.

Kai slaugytoja pakėlė stiklinę prie lūpų, Lėja ją paėmė.

– Pajėgsiu pati, – patikino, bet nesitikėjo, kad prireiks tiek pastangų pakelti sutvarstytą ranką ir ją išlaikyti. Kai atsigėrusi atidavė stiklinę slaugei Maki, ranka virpėjo, o krūtinę raizė aštrus skausmas.

„Galbūt man blogiau, nei maniau“, – pagalvojo Lėja, atlošė galvą į pagalvę ir sukaupusi jėgas ištarė:

– Kas man yra?

Atrodė, slaugytoja Maki tuoj mielai viską išklos, tačiau susilaikė.

– Turėtumėte paklausti gydytojo Metkalfo.

– Paklausiu, bet norėčiau sužinoti tuojau pat, iš savo asmeninės slaugytojos. Doktorui neišduosiu, kad papasakojote.

Moteriškei tik tiek ir terekėjo.

– Kai jus čia atvežė, buvote patyrusi šoką, – atskleidė ji. – Jums nustatė smegenų sukrėtimą, hipotermiją, rado lūžusių šonkaulių, įtaria, kad pažeisti kaklo slanksteliai ir kaklo minkštieji audiniai, paprastai sakant, sužalotas kaklas. Turite keletą gilių žaizdų kaukolėje, aptiko pjūvių ant rankų, kojų ir liemens, tačiau ant veido, laimė, tėra keletas negilių žaizdelių. Nudegimų ir nubrozdinimų esama ant viso...

Lėja nusišypsojo, kiek leido ištinusios lūpos, ir kilstelėjusi ranką nutraukė slaugytojos litaniją.

– Ar reikės ką operuoti?

Slaugytoją nustebino ir sužavėjo pakili Lėjos nuotaika.

– Operacijų neprisireiks, – ji švelniai paglostė pacientei petį.

– O fizioterapijos?

– Nemanau. Bet keletą artimiausių savaitių maus visą kūną, skaudės šonkaulius. Reikės atidžiai prižiūrėti nudegimus ir įpjuvas, stebėti, kad neliktų randų...

Lėjos šypsena vėl nutraukė slegiančią medicininę tiradą.

– Būsiu atsargi, – tarė ji ir paklausė to, kas nė akimirką nedavė ramybės. – Kur mano vyras?

Slaugytoja Maki staiga persimainė ir darsyk paglostė Lėjai petį.

– Tuoj pat išsiaiškinsiu, – pažadėjo ji ir išsiskubino iš palatos.

Lėja liko viena, įsitikinusi, kad Loganas kažkur netoliese.

Kol atsigėrė ir pasikalbėjo su slauge, visai išvargo. Užsimerkusi mėgino prisiminti, kas vakar nutiko.

Ryte atsisveikindamas Loganas ją pabučiavo...

Jis taip džiūgavo išeidamas iš namų Aukštutiniame Istaide, taip nekantravo, kada Lėja prisijungs prie jo kalnuose ir juodu praleis naktį dviese. Beveik metus Loganas kalnuose ieškojo tinkamos vietos namui – nuošalaus kampilio, kuriame ketino statyti paties suprojektuotą didžiulį vasarnamį tik jiems dviem.

Darbai užtruko, nes Loganas pirmiausia sukūrė projektą, o tik tada ėmėsi ieškoti namui tinkamos vietos. Ketvirtadienį pagaliau rado parduodamą žemės sklypą, kuris, atrodė, atitinka visus reikalavimus, ir taip apsidžiaugė, kad žūtbut užsispyrė, jog šeštadienio naktį – pirmąjį laisvą vakarą – juodu praleistų jau stovinčiame ten sename rąstiname namelyje.

– Metų metus jame niekas negyveno, bet prižadu viską iškuopti, kol lauksiu tavęs atvykstant, – viliojo vyras, nors Lėja žinojo, kaip jis

nemėgsta tvarkytis. – Ten nėra elektros nei šildymo, tačiau aš įkursiu židinių ir mudu galėsime miegoti miegmaišiuose priešais ugnį. Vakarieniausime žvakių šviesoje. Ryta stebėsime, kaip virš medžių kyla saulė. Virš mūsų medžių! Bus labai romantiška, pamatysi.

Logano planas Lėją džiugino ir drauge varė siaubą. Išvakarėse Brodvėje vyko spektaklio, kuriame ji atlieka pagrindinį vaidmenį, premjera, todėl Lėja buvo miegojusi vos keturias valandas. Tą dieną jos laukė dar vienas pasirodymas per pietus, o paskui teks bent tris valandas kratytis automobiliu į išlaidų, negyvenamą namelį, kad gautų nusnausti ant grindų... Ir keltųsi prieš aušrą.

– Negaliu sulaukti, – įtikinamai pamelavo ji, nors iš tiesų troško kristi atgal į lovą. Dar tik aštunta valanda ryto. Ji galėjo snausti iki dešimtos.

Loganas miegojo ne ką ilgiau, bet jau buvo apsirengęs ir pasiruošęs vykti į kalnus.

– Kad lengviau rastum namelį, nubraižiau tau detalų žemėlapią, – tarė jis ir ant naktinio stalelio padėjo popieriaus lapą. Tada pasilenkė virš lovos ir pakštelėjo Lėjai į skruostą. – Į automobilį susikroviau viską, ko gali prireikti: namo brėžinius, kuoliukus, virvę, matuoklį, miegmaišius. Bet vis tiek jaučiu, kad kažką užmiršau...

– Šluotą, skudurą, kibirą? Šepečių? Valiklio? – apsimiegojusi Lėja nusijuokė ir apsvirtė ant pilvo.

– Zirzlė, – paerzino Loganas ir nosimi pakutenė sprandą.

Lėja sukikeno ir užsivožusi ant galvos pagalvę tęsė:

– Dezinfekuojamo skysčio... Pelėkautų...

– Kalbi kaip išlepinta, paika Brodvėjaus žvaigždė, – Loganas nusijuokė ir spustelėjo pagalvę, kad Lėja liautųsi vardijusi. – Negi netrokšti nuotykių?

– Visi nuotyčiai baigiasi už „Holiday Inn“ viešbučio sienų, – pasigirdo prislopintas juokas.

– Anksčiau tau patiko stovyklauti. Pati mane pripratinau. Net norėjai, kad medaus mėnesio išsiruoštume su palapinėmis!

– Tada negalėjome su leisti apsistoti „Holiday Inn“.

Loganas nusijuokė, nutraukė Lėjai nuo galvos pagalvę ir žaismingai pirštais sutaršė plaukus.

– Išvažiuok iškart po spektaklio. Nevėluok, – tarė jis, atsistojo ir žengė prie miegamojo durų. – Tikrai kažką pamiršau...

– Vandens, žvakių, skardinį virdulį? – pasišovė priminti Lėja. – Maisto vakarienei? Kriaušę man pusryčiams?

– Daugiau jokių kriaušių. Tu nuo jų priklausoma! – Loganas žvilgtelėjo per petį. – Nuo šiol valgysi tik manų košę ir džiovintas slyvas.

– Sadistas, – į patalus sumurmėjo Lėja.

Po akimirkos kambario durys užsivėrė, Lėja apsivertė ant nugaros ir, pažvelgusi pro langą į Centrinį parką, nusišypsojo. Ji užsikrėtė Logano entuziazmu statyti vasarnamį kalnuose, bet labiausiai Lėją džiugino pakili vyro nuotaika. Prieš trylika metų, kai tuokėsi, abu buvo jauni ir neturtingi, todėl plušo išsijusę ir visiškai pasinėrę į darbus. Vestuvių dieną jie teturėjo aštuonis šimtus dolerių grynaisiais, šviežiai iškeptą Logano architektūros diplomą, galimybę naudotis jo mamos pažintimis ir niekuo nepagrįstą viltį, kad Lėja taps garsia aktore. Ir dar nepalaužiamą tikėjimą vienas kitu. Jiems pavyko susikurti nuostabų gyvenimą, tačiau pastaruosius keletą mėnesių abu taip paskendo darbuose, kad jų santuokoje intymumui beveik neliko laiko. Lėja intensyviai ruošėsi naujojo spektaklio premjerai, o visą Logano laiką rijo naujausias – didžiausias ir rizikingiausias – verslo užmojis.

Tįsodama lovoje ir stebėdama, kaip lapkričio dangumi slenka debesys, Lėja nusprendė, jog Loganas siūlo tai, ko dabar labiausiai reikia: visą naktį mylėtis priešais spragsintį židinį. Juodu seniai

troško kūdikio. Lėja mintyse apskaičiavo, kad šianakt tikrai galėtų pastoti. Taip jai begulint ir svajojant apie laukiantį vakarą, staiga pro duris įėjo paltu vilkinti Hilda su pusryčių padėklų rankose.

– Ponas Meningas sakė, kad jau pabudote, todėl prieš išeidama suruošiau jums pusryčius, – paaiškino ji.

Moteris palaukė, kol Lėja nerangiai atsisėdo, ir padavė įprastą daavinį: varškės, kriaušė ir kavos.

– Sutvarkiau viską po vakarėlio. Ar dar ko nors norėtumėte, kol neišėjau?

– Ničnieko. Smagiai praleiskite laisvą dieną Ar šianakt liksite pas seserį Naujajame Džersyje?

Hilda linktelėjo.

– Sesuo pasakojo, kad pastaruoju metu ją lydi sėkmė „Harrah's“ lošimų namuose. Pagalvojau, jog kartu galėtume nuvykti į kazino.

Lėja susitvardė nešyptelėjusi: jai visada atrodė, kad vienintelė žmogiška Hildos silpnybė – penkiolikos centų monetas priimančios lošimų automatai Atlantoje. Staiga jai šovė mintis.

– Rytoj namo grįšime gerokai po pietų. Aš važiuosiu tiesiai į teatrą, o pono Meningo laukia verslo pietūs, kurie užsitęs iki vėlumos. Tad jums nėra reikalo grįžti. Gal norėtumėte porą dienų praleisti su seserimi ir išbandyti lošimų aparatus kituose kazino?

Sulaukusi pasiūlymo ištisas dvi dienas nesirodyti darbe, namų prižiūrėtoja nesumoj, kaip reaguoti, tai aiškiai atsispindėjo veide ir Lėjai teko dar sykį tvardyti, kad neprunkštelėtų. Hilda Bruner buvo nepavargstanti kovotoja su purvu ir netvarka, generolė, kuri kasdien stoja į mūšį nešina dulkių siurbliu ir valymo priemonėmis ir kurios nuojauta niekada neapgauna, kai reikia naikinti įsibrovėlius nešvarumus. Vien mintis, kad gaus dvi laisvas dienas, Hildai prilygo savanoriškam atsitraukimui iš mūšio lauko, o tai

savaime buvo nepriimtina. Kita vertus, sutikusi su Lėjos pasiūlymu, galėtų net dvi dienas su seserimi smagintis prie penkiolikos centų monetas priimančių lošimų automatų. Tvarkytoja apsižvalgė po savo valdas – nepriekaištingai išblizgintą miegamąjį – ir mintyse pamėgino įvertinti, kiek nuostolių ji patirtų išvykusi dviem dienoms.

– Norėčiau tai apmąstyti.

– Suprantama, – Lėja iš paskutiniųjų tvardėsi. – Hilda...

Prie durų pasukusi vokietė stabtelėjo. Ji atsigręžė juosdamasi aplink liemenį rudo palto diržą.

– Klausau, ponios Mening?

– Jūs tikras lobis.

Lėja tikėjosi, kad tą popietę iš teatro pavyks ištrūkti iki ketvirtos, tačiau režisierius ir scenaristas po spektaklio sugalvojo šį tą pakeisti dviejose scenose ir dar kurį laiką ginčijosi, kuris variantas būtų labiausiai vykęs. Juodu susitarė tik po šešių ir Lėja pagaliau pajudėjo kalnų link.

Greitai išvykti iš miesto irgi nepasisėkė: lauke snyguriavo, vietomis tvyrojo rūkas. Ji porą kartų mėgino prisiskambinti Loganui, norėjo pranešti, kad vėluoja, tačiau vyras jos negirdėjo, o gal namelyje nebuvo ryšio. Teko palikti jam dvi žinutes atsakiklyje.

Kalnuose pūga visai įsisiautėjo, užavo vėjas. Lėjos mercedesas buvo tvirtas, pritaikytas važiuoti tokiais keliais, tačiau vairuoti vis tiek darėsi pavojinga, o matomumas tapo toks prastas, kad įžiūrėti galėjai vos keturis penkis metrus į priekį. Per snygį nesimatė net kelio ženklų, ką jau kalbėti apie orientyrus, kuriuos Loganas sužymėjo nupieštame žemėlapyje. Pakelės restoranai ir degalinės, kuriuose dešimtą valandą vakaro paprastai klega žmonės, stovėjo

tamsūs, užrakinti, šalia jų bolavo apleistos automobilių aikštelės. Porą kartų Lėja nepastebėjo posūkio, todėl teko grįžti. Aplink nesimatė nė gyvos dvasios, kas galėtų pagelbėti, teliko važiuoti tolyn ir ieškoti pačiai.

Kai atrodė, kad iki namelio liko vos keletas mylių, Lėja pasuko automobilį į tvora atitvertą nepažymėtą keliuką ir, įjungusi salone šviesą, darsyk gerai išsinagrinėjo Logano įduotą žemėlapi. Prieš tris kilometrus tikrai bus pravažiavusi posūkį, kurį Loganas apibūdino taip: „Pavažiavusi maždaug penkiasdešimt metrų už staigaus posūkio, pasuk piečiau į keliuką, esantį iškart už nedidelio raudono kluono.“ Žemę dengė storas, poros metrų sniego patalas, todėl statinys, kurį Lėja palaikė nedideliu raudonu kluonu, lygiai taip pat galėjo būti didžiulė juoda pašiūrė, žemesnis siloso bokštas ar į krūvą sušalusių karvių banda. Vis dėlto ji nusprendė grįžti ir įsitikinti.

Įjungusi atbulinę pavarą lėtai pajudėjo. Riedėdama staigiu posūkiu dar labiau sulėtino greitį ir vis dairėsi siauro vieškelio, bet nieko panašaus nepamatė: kas gi gebėtų tokiam stačiame šlaite išgrįsti kelią? Vos Lėja kilstelėjo koją nuo stabdžio ketindama spausti greičio pedalą, tamsą už nugaros perskrodė akinanti šviesa – automobilis su įjungtomis ilgosiomis šviesomis dideliu greičiu pavojingai slydo posūkiu ir nenumaldomai artėjo. Kelią nuklojęs minkštas sniegas neleido Lėjai padidinti greičio, o kito automobilio vairuotojui – stabdyti. Kad išvengtų susidūrimo, jis staigiai metėsi į kairiąją juostą, nesuvaldė automobilio ir trenkėsi į mersedeso šoną, visai prie pat Lėjos durelių.

Lėja su siaubu iki smulkmenų atsiminė, kas vyko toliau: kaip, mersedesui įsirėžus į apsauginę tvorą, išsiskleidė oro pagalvės, kaip čiuožiant cypė lankstomas metalas, o automobiliui ritantis kūliais stačiu kalno šlaitu dužo stiklai. Mercedesas rėžėsi į kelis

storus medžių kamienus, tada it pašėlęs ritosi ir galingai – net spengė ausyse – trankėsi į uolas, kol sunkus metalo laužas pagaliau tarytum užkliuvo už uolos atbrailos ir sustojo.

Prisegta diržu Lėja kurį laiką kabėjo žemyn galva lyg apspanęs šikšnosparnis tamsiame urve, tada aplinkui ėmė švisti. Darėsi vis šviesiau ir šviesiau. Prieš akis nušvito pusė vaivorykštės spalvų: geltona, oranžinė ir raudona. Ugnis!

Užplūdusi baimė privertė atsikvošėti. Lėja užčiuopė saugos diržo mygtuką, spustelėjo jį ir skaudžiai nudribo ant automobilio stogo. Tada pamėgino išsliuogti pro skylę, kur anksčiau buvo keleivio langas. Rankomis ir kojomis tekantis lipnus tirštas kraujas ėmė plūsti į akis. Storas paltas trukdė išsikapanoti lauk. Lėjai mėginant iš jo išsinerti, staiga atbraila, ant kurios buvo užvirtęs mercedesas, neatlaikė, automobilis persisvėrė priekin, kelis kartus apsivertė ore ir su kurtinančiu trenksmu nėrė į sraunų ledinį vandenį.

Dabar Lėja buvo saugi, ji užsimerkusi gulėjo ligoninės lovoje, bet, prisiminus tą baisią akimirką, kai pūkstelėjo į gėlą vandenį, širdis ėmė pašėlusiai plakti. Automobilis nesustabdomai nėrė į dugną, o Lėja, apimta siaubo, kumščiais trankė viską, kas pasitaikė aplinkui. Laimė, virš galvos ji aptiko angą ir, sukaupusi paskutines jėgas, dusdama šovė viršun. Atrodė, praėjo visa amžinybė, kol pasiekė vandens paviršių. Pajutusi, kaip veidą nutvilke ledinio vėjo gūsis, pagaliau godžiai įkvėpė oro.

Lėja mėgino plaukti, bet su kiekvienu kvėptelėjimu krūtinę skrodė baisus skausmas, o menki, silpni yriai neleido išsikapanoti į krantą. Ji blaškėsi jausdama, kaip kūnas lediniame vandenyje pamažu stingsta; nei panika, nei ryžtas nepadėjo nors kiek pasistūmėti kranto link. Lėja buvo bepasiduodanti, galva jau kone paniro po vandeniu, kai paniškai mosikuodama ranka staiga sugriebė

kažką grubaus ir kieto – virš vandens palinkusio medžio šaką. Lėja iš visų jėgų į ją įsikibo, tikėjosi, kad užsikabarojusi ant šakos saugiai, lyg plaustu, pasieks krantą, bet greitai nusivylė – plaustas nejudėjo iš vietos. Lėja priplaukė artyn ir, rankomis kabindamasi į šaką, ėmė irtis kranto link – iš pradžių vandens buvo iki pečių, paskui iki liemens, galiausiai iki kelių.

Drebėdama ir kūkčiodama iš palengvėjimo ji pakėlė akis ir pro sniego sieną pabandė įžvelgti šliūžę, kurią čiuoždamas nuo kalno turėjo padaryti jos automobilis. Tačiau ničnieko nesimatė. Nebuvo jokių ženklų. Neliko jokios šliūžės. Kopdama stačiu šlaitu kelio link, Lėja nebuvo tikra, ar išvis ras tą kelią, tik jautė, kaip šaltis smelkiasi iki pat kaulų, o medžių šakos skaudžiai braižo kūną ir veidą.

Lėja lyg per miglą atsiminė, kaip užkopė ant kelio, kaip susirišė į kamuoliuką ir atsigulė ant kažko šlapio ir glotnaus. Viskas skendėjo rūke. Viskas, išskyrus keistą, akinančią šviesą ir rūškaną vyriškį, kuris priėjęs ją iškeikė.

Įsakmus vyro balsas, ataidėjęs nuo lovos krašto, staiga sugrąžino Lėją į dabartį.

– Panele Kendal! Atleiskite, kad pažadinau, panele Kendal, bet mes nekantraujame su jumis pasikalbėti.

Lėja atsimerkė ir tuščiu žvilgsniu nužvelgė vyrą ir moterį, kurie rankose laikė po storą žieminę striukę. Vyriškis buvo maždaug keturiasdešimties, neaukštas, kresnas, juodaplaukis ir tamsaus gymio. Moteris atrodė gerokai jaunesnė, šiek tiek aukštesnė, labai daili, ilgus juodus plaukus buvo susirišusi į uodegą.

– Esu detektyvas Šreideris iš Niujorko policijos departamento, – prisistatė vyras. – O čia detektyvė Litilton. Norime jums užduoti keletą klausimų.

Lėja numanė, jog detektyvai nori sužinoti, kaip įvyko avarija, tačiau jautėsi pernelyg silpna, kad viską išpasakotų jiems, o paskui dar ir Loganui.

– Ar negalėtume palaukti, kol sugrįš mano vyras?

– Iš kur sugrįš? – pasidomėjo detektyvas Šreideris.

– Nežinau, iš ten, kur dabar yra.

– Žinote, kur jūsų vyras?

– Ne, slaugytoja nuėjo jo pakviesti.

Šreideris ir Litilton susižvalgė.

– Slaugytojai buvo liepta pakviesti mus iškart, kai atsibusite, – paaiškino Šreideris. – Panele Kendal, kada paskutinį kartą matėte savo vyrą?

Lėją apėmė bloga nuojauta.

– Vakar ryte, prieš jam išvykstant į kalnus. Ketinau prie jo prisidėti iškart po dieninio spektaklio, bet nepavyko, – paaiškino ji.

– Vakar buvo pirmadienis. Šiandien antradienis. Į ligoninę jus atvežė vakar, šeštą rytą, – atsargiai tarė Šreideris.

Lėją sukaustė toks siaubas, kad ji net pamiršo skausmą.

– Kur mano vyras? – pasirėmusi ant rankų ji pamėgino atsisėsti, tačiau aiktelėjo, krūtinę nutvilkius aštriam skausmui. – Kodėl jis ne su manimi? Kas nutiko? kažkas blogo?!

– Tikriausiai nieko blogo, – nutraukė ją detektyvė Litilton. – Tikriausiai jis baisiai jaudinasi, svarsto, kur jūs pradingote. Bėda ta, kad niekaip nepavyksta su juo susisiekti ir papasakoti, kas jums nutiko.

– Ar seniai mėginate?

– Nuo pat pirmadienio ryto, kai Niujorko valstijos patruliai paprašė mūsų pagalbos, – patikslino Šreideris. – Vieną policininką iškart išsiuntėme į jūsų namus Aukštutiniame Istaide, bet niekas neatidarė durų.

Detektyvas trumpam nutilo, lyg norėtų įsitikinti, kad Lėja viską suprato, tada tęsė:

– Pareigūnas šnektelėjo su durininku ir sužinojo, jog turite namų prižiūrėtoją vardu Hilda Bruner. Paprašė, kad jam praneštų iškart, kai ji pasirodys.

Lėjai ėmė lietus akyse.

– Ar kas nors jau kalbėjo su Hilda?

– Taip, – iš flanelinių marškinių kišenės Šreideris išsitraukė bloknotą ir pasitikslino informaciją. – Durininkas matė, kaip Hilda įėjo į pastatą tą popietę, dvidešimt minučių po antros. Jis iškart pranešė pareigūnui Perkinsui, šis nuvyko į jūsų namus be dvidešimties minučių trečią ir pasikalbėjo su panele Bruner. Gaila, bet ji nežinojo, kur tiksliai judu su vyru planavote praleisti sekmadienio vakarą. Tada pareigūnas Perkinsas paprašė panelės Bruner patikrinti žinutes jūsų atsakiklyje. Nuo sekmadienio pirmos valandos keturiolikos minučių iki pirmadienio antros valandos keturiasdešimt penkių minučių sulaukėte net septyniolikos pranešimų, bet vyras jums neskambino nė karto.

Detektyvas užvertė užrašų knygelę.

– Apgailestauju, tačiau kol kas nepavyko nieko daugiau išsiaiškinti. Vis dėlto meras ir kapitonas Holandas nori, jog žinotumėte, kad Niujorko policijos departamentas pasiruošęs jums padėti, kuo tik gali. Todėl mes ir esame čia.

Lėja patogiausiai įsitaikė, bet niekaip nepajėgė suvokti, kas dedasi.

– Jūs nepažįstate mano vyro. Jeigu jis manytų, kad pradinau, skambintų ne tik į namus, bet ir į policiją, gubernatoriui ir į kiekvieną policijos poskyrį trijų šimtų kilometrų spinduliu. Pats leistųsi manęs ieškoti! kažkas jam nutiko... kažkas baisaus...

– Nedarykite nepagrįstų prielaidų, – griežtai nutraukė detektyvė Litilton. – Galbūt jis negali niekam paskambinti, negali jūsų

ieškoti. Pūga šimto penkiasdešimt kilometrų spinduliu nutraukė telefonų ir elektros laidus, daug kur iki šiol nepavyko atkurti elektros tiekimo. Iškrito beveik pusė metro sniego ir jis netirpsta. Vietomis suneštos pustrečio metro aukščio pusnys, o valymo mašinoms kol kas pavyko nuvalyti tik pagrindinius kelius. Šalutiniai ir privatūs keliukai vis dar neišvažiuojami.

– Namelyje nėra nei elektros, nei telefono, tačiau Loganas tikrai pasiėmė mobilųjį, – Lėjos panika augo kaip ant mielių. – Be telefono jis nė kojos iš namų nekelia, bet sekmadienį nė nemėgino man prisiskambinti ir įspėti, jog siaučia pūga – juk žinojo, kad važiuosiu. Tai jam nebūdinga. Turėjo man paskambinti!

– Matyt, neveikė telefonas, – patikino detektyvė Litilton ir nusišypsojo. – Maniškis čia irgi ne visada pagauna ryšį. Minėjote, jog namelyje nėra elektros – visai įmanoma, kad jūsų vyras paliko telefoną krautis automobilyje ir nepasiėmė jo į namelį. Staiga užklupo pūga. Kai pradėjo snigti, ponas Meningas galbūt snaudė ar buvo užsiėmęs, o įsisnigus, eiti iki automobilio galėjo būti pernelyg pavojinga. Nepatikėtumėte, kaip čia pusto.

– Gal jūs ir teisi, – Lėja žūtbūt norėjo tikėti tokia įvykių versija: Loganas saugus, bet negali pasiekti savo telefono ar išsikasti po pusnimis skendinčio visureigio JEEP.

Šreideris išsitraukė iš kišenės rašiklį ir atsivertė užrašų knygutę.

– Jeigu nupasakosite, kaip rasti namelį, paieškosime jūsų vyro.

Lėja pažvelgė į Šreiderį, paskui į jo kolegę ir vėl pajuto panikos antplūdį.

– Nežinau, kaip rasti tą namelį. Loganas nupiešė man žemėlapi. Bet ten nėra jokio adreso.

– Gerai, kur tas žemėlapis?

– Mano automobilyje.

– O kur jūsų automobilis?

– Ežero ar tvenkinio dugne, kažkur netoli tos vietos, kur mane radote. Luktelėkite, galiu jums nupiešti kitą žemėlapi, – staiga pridūrė ji ir ištiesė ranką, kad Šreideris paduotų savo užrašų knygelę.

Kai Lėja braižė vieną, paskui kitą žemėlapi, jos rankos virpėjo, nusilpusios nuo sužalojimų ir įtampos.

– Man atrodo, antrąjį nubraižiau teisingai. Loganas žemėlapyje buvo prirašęs nuorodų, – Lėja atvertė kitą lapą ir surašė, ką atsiminė.

– Kokių nuorodų?

– Orientyrų, kad lengviau suprasčiau, kur pasukti.

Baigusi rašyti Lėja atidavė knygelę Šreideriui ir tarė detektyvei Litilton:

– Gali būti, kad supainiojau atstumus. Nesu tikra, ar vyras žemėlapyje buvo liepęs pasukti, kai pro seną degalinę pravažiuosiu du šimtus ar tris šimtus metrų. Suprantate, juk snigo, – ašaros gniaužė jai gerklę, – niekaip negalėjau rasti kelių orientyrų.

– Mes juos rasime, panele Kendal, – dalykiškai tarė Šreideris, užvertė užrašų knygelę ir įsidėjo į kišenę. – O kol kas meras, policijos komisaras ir mūsų kapitonas siunčia jums nuoširdžiausius linkėjimus.

Lėja nusigręžė, kad detektyvai nematytų, kaip skruostais rieda ašaros.

– Detektyve, būčiau labai dėkinga, jeigu mane vadintumėte ponia Mening. Panelė Kendal – sceninis vardas.

Šreideris su Litilton nepratarė nė žodžio. Prakalbo tik įlipę į liftą ir sulaukę, kol užsidarys durys.

– Lažinuosi, kad Meningas išėjo per pūgą jos ieškoti, – tarė Šreideris. – Jeigu tikrai išėjo, jau bus pavirtęs į varveklį.

Samanta Litilton manė, kad Logano Meningo dingimą galima paaiškinti kur kas paprasčiau, tačiau neketino ginčytis. Šreiderį jau porą dienų slegia bloga nuotaika – nuo pat to ryto, kai kapitonas Holandas liepė jam mesti tiriamas žmogžudysčių bylas ir išsiuntė į Mauntinsaidą. Ji visai nekaltino porininko, kad šis pyksta ir jaučiasi įžeistas, nes kapitonas pavertė jį garsenybės aukle. Šreideris buvo atsidavęs, atkaklus, sunkiai dirbantis Žmogžudysčių skyriaus detektyvas, kuris atskleisdavo beveik visas gautas bylas. Samanta naujokė – į aštuonioliktosios policijos nuovados Žmogžudysčių skyrių buvo paskirta tik prieš porą savaitių, su Šreideriu ji dirbo laikinai, kol šio partneris grįš po ligos. Semė suprato Šreiderį ir pati pyko, kad tenka užsiimti niekais, kai nuovadoje kasdien auga neišspręstų rimtų bylų kaugė, tačiau didžiavosi gebėjimu tvardyti pyktį ir nelieti tulžies ant kitų. Vyriškas polinkis rodyti nepasitenkinimą ir įtūžį jai dažniausiai atrodydavo juokingas, mažvaikiškas arba nervinantis, o kartais ir – viskas drauge.

Samanta pasirinko profesiją, kurioje apstu savo vyriškumu besididžiuojančių asmenybių, dauguma jų negali pakęsti, kad į jų žaidimų aikštelę veržiasi moterys. Tačiau, skirtingai nei didžioji dalis pareigūnių, Semė nejautė jokio noro būti pripažinta ar įrodinėti, kad gali konkuruoti su vyrais. Ji puikiai žinojo, kad gali.

Samanta užaugo su šešiais nutrūktgalviais broliais ir sulaukusi dešimties metų suprato: jeigu kuris nors ją pastūmė, vis tiek nepajėgs stumtelėti jo taip, kad pargriūtų. Kur kas paprasčiau ir maloniau pasitraukti į šalį. O tada pakišti broliui koją.

Vėliau ji ėmė taikyti psichologinę taktiką ir tapo dar lengviau: daugumą vyrų tiesiog užburdavo gražus jos veidelis ir švelnus balsas, todėl jie Samantą „nurašydavo“ kaip gražutę pastumdėlę. Semė visai nesijaudino, kad vyrai jos neįvertina. Jai tai atrodė juokinga ir netgi suteikdavo pranašumo.

Vis dėlto daugelį vyrų Samanta nuoširdžiai gerbė. Ji juos suprato ir išlikdavo visai rami, kai jie palūždavo ar pratrūkdavo. Mažai kas Samantą šokiruodavo ar supykdydavo. Juk ji užaugo su šešiais vyresniais broliais. Niekuo jos nebenustebinsi.

– Po velnių! – nusikeikė Šreideris ir plojo delnu į lifto sieną.

Semė lyg niekur nieko toliau vilkosi striukę. Ji neklausinėjo, kas nutiko. Šreideris ką tik nusikeikė ir tvojo į sieną. Vadinasi, dabar mėgins paaiškinti, kodėl.

– Turime grįžti. Pamiršau jos paklausti, kaip atrodo vyro automobilis.

– Paprastas baltas naujutėlaitis džipas „Cherokee“, registruotas įmonėje „Meningo projektai“, – ramiai pagelbėjo Samanta ir iš kišenių išsitraukė pirštines. – Kiek anksčiau paskambinau į transporto priemonių registrą, jeigu nutiktų taip, kad atsipeikėjusi ponija Mening negalėtų kalbėti.

– Skambinau į registrų centrą mobiliuoju telefonu? Tuo pačiu, kuris čia, kalnuose, neveikia? – nusišaipė Šreideris.

– Būtent tuo, – lifto durys atsivėrė ir Semė nusišypsojo. – Ponia Mening norėjo paaiškinimo, kur pradingo jos vyras – tokia versija pasirodė labiausiai įtikinama.

Gerojo samariečio ligoninės vestibulis buvo ištuštėjęs, tik lauke du prižiūrėtojai šveitė terasos grindinį.

– Neištversi ilgiau kaip du mėnesius, Litilton, jeigu ištiši kas kart, kai reikės kalbėtis su aukos artimaisiais! – šuktelėjo Šreideris, kad perreiktų valymo mašinų keliamą triukšmą.

– Dvi savaites jau ištvėriau, – ramiai atsakė Samanta.

– Jeigu tavęs nebūtų perkėlę į Žmogžudysčių skyrių, jau seniai sėdėčiau nuovadoje, užuot čia krapštęs nosį.

– Gali būti. Bet jeigu manęs nebūtų perkėlę, neturėčiau progos padirbėti su tokiu puikiu detektyvu.

Šreideris prisimerkė Samantos veide ieškodamas sarkazmo ženklų, tačiau ji tik maloniai nusišypsojo.

– Logano Meningo nė negalima laikyti dingusiu. Jis tik kažkur pasimetė.

– Manai, aš esu kalta, kad kapitonas Holandas mus čia atsiuntė?

– Kaip pirštu į akį, – Šreideris petimi pastūmė ligoninės duris ir šalto vėjo gūsis blokštelėjo juos atgal. – Meningai – žinomi žmonės. Jie draugauja su meru ir komisaru Trumančiu, todėl Holandas sumanė pasiųsti į Mauntinsaidą ką nors, kas išmano etiketo subtilybes.

– Nejaugi jiems atrodo, kad išmanau etiketo subtilybes? – nusistebėjo Semė.

– Pats taip sakė.

– Tai kam čia atsiuntė tave?

– Tam atvejui, jeigu pasitaikytų rimto darbo.

Šreideris laukė, kad Semė atsikirs, bet ji tylėjo, ir detektyvas pasijuto bjauriai. Norėdamas išlyginti svarstyklės pridūrė:

– Be to, jis mano, kad turiu klasišką subinaitę.

– Nejaugi ir tai pasakė?

– Ne, bet mačiau, kaip mane nužiūrinėja.

Semė nesusivaldžiusi nusijuokė. Šreideris puikiai žinojo, kad nėra gražuolis, tiesą sakant, nepažįstamiems jis atrodė beveik baugiai. Detektyvas buvo vos metro ir septyniasdešimties centimetrų ūgio, neproporcingai plačių pečių, turėjo storą kaklą, kampuotą galvą, platų žandikaulį ir nedideles skvarbias tamsiai rudas akis. Kai susiraukdavo, Semei jis primindavo rotveilerį. Mintyse ji Šreiderį taip ir vadino.

Kitame ligoninės aukšte prie Lėjos lovūgalio stovėjo gydytojas ir skaitė pacientės kortelę. Tada tyliai išėjo užverdamas duris.

Lėjos venomis jau tekėjo morfijus, kurio daktaras skyrė papildomai ir kuris malšino veriantį fizinį skausmą. Tačiau baisias mintis iš galvos reikėjo vaikyti pačiai – Lėja mėgino prisiminti paskutinį kartu su Loganu praleistą vakarą, kai abu jautėsi laimingi ir ateitis atrodė šviesi. Buvo šeštadienis. Jos gimimo diena. Džeisono Solomono naujausio spektaklio premjera.

Ta proga Loganas surengė audringą vakarėlį...

„New York Times“ bestselerių autorės romane įtraukiančią įtampą papildė godumas, ambicijos ir aistros.

Brodvėjaus aktorė Lėja Kendal mėgaujasi kūrybine sėkme ir prabangiu gyvenimu su mylimu vyru, garsiu Niujorko architektu Loganu Meningu. Po sėkmingos spektaklio premjeros ir triukšmingo gimtadienio pobūvio Loganas įkalba ją praleisti romantišką vakarą dviese nuošaliame name kalnuose. Lėjos repeticija užsitęsia. Kai ji pagaliau išvyksta į kalnus, kyla didžiulė pūga ir kažkas nustumia jos automobilį nuo kelio. Atsibudusi ligoninėje Lėja sužino, kad jos vyras paslaptinai dingęs, o policija įtaria būtent ją. Įtarimus sustiprina ir Lėjos gyvenime netikėtai atsiradęs prieštaringos reputacijos verslininkas Maiklas Valentė.

Pradėjusi gilintis į Logano asmeninius ir verslo reikalus, ji supranta, kiek daug nežinojo apie savo sutuoktinį. Lėja brenda vis gilyn ir gilyn – ten, kur draugų neįmanoma atskirti nuo priešų ir kur pats pavojingiausias ginklas yra tiesa. Kai jau atrodo, kad nepavyks prasibrauti pro išdavysčių ir juodos nevilties šydą, gyvenimas suteikia antrą progą... antrą progą mylėti ir būti mylimai.

